

iš ispanų lietuvių kalba vertė / Translated from Spanish into Lithuanian by Simonas Bernotas

Poetinis
Druskininkų
ruduo

Versopolis

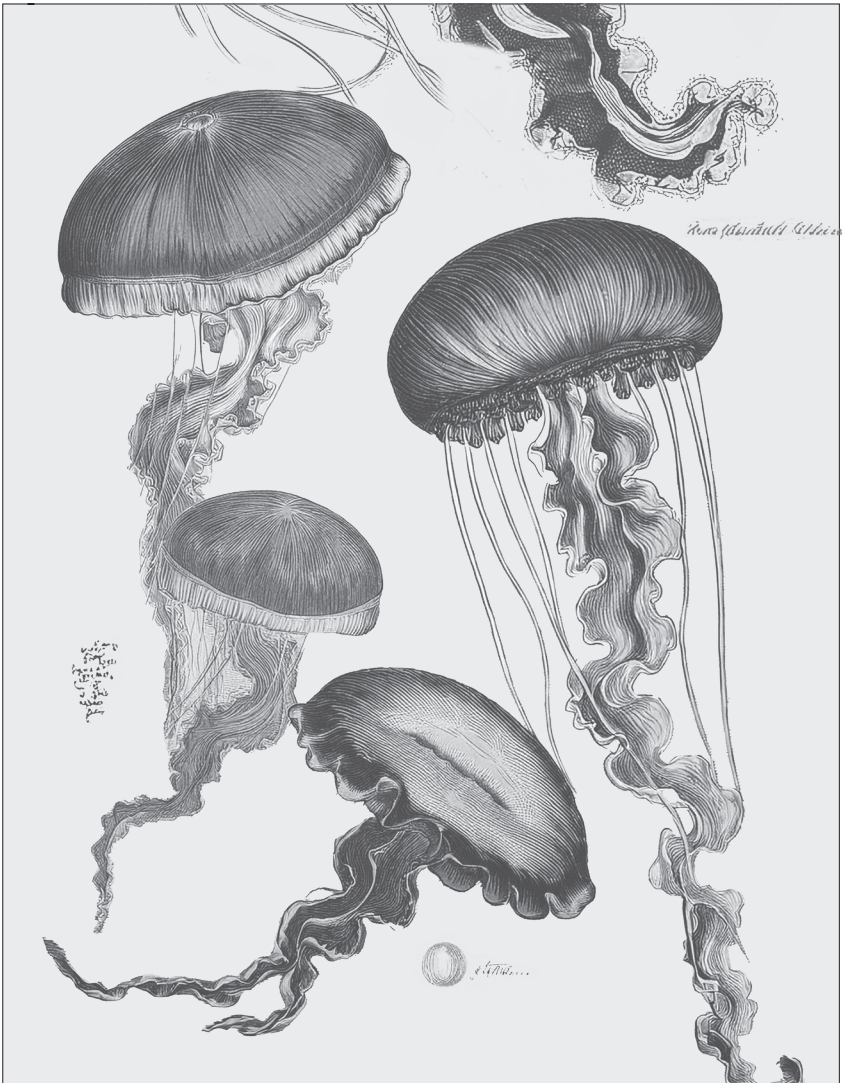
Nov. Species. G. L. 1850

iš ispanų anglų kalba vertė / Translated from Spanish into English by Jacinto Pariente

Carmen Camacho

~ 2025 ~

Versopolis

Carmen Camacho

~ 2025 ~

LETRA PEQUEÑA

Hay daños que no cubre el seguro
combinado del hogar, lo sé.

Las llamadas perdidas, por ejemplo,
las cartas rotas, la sogá de seda,
la noche que hay detrás de los espejos,
esta plaga de cristales en el pecho.
La ablación de mi sed.

Así contraí la enfermedad de los jabones.

Por eso le quise, con todo el hastío.
Contra la vida en vilo
fui hueco en su hueco, frío en la guantera,
materia inmóvil.
Dejé crecer las paredes de esta casa
conmigo dentro.

Pasaron siglos, siglos de reloj.

No abundaré en detalles, señorita.
Sólo diré que he arrancado la puerta de cuajo,
que he tenido la misericordia
de tirar al barro
el azúcar glasé,
que ahora me entra luz en la despensa.
Ya sé, tampoco contempla la póliza
el amor a terceros, el temporal de sol,
el tumulto en las calles ni el motín de la hormiga.

Pero este es un caso de delicadeza mayor.

Y yo sólo llamaba para decirle, amiga,
que me acabo de conceder
a todo riesgo
la incertidumbre de vivir
abierto de par en par.

RECLAMO

Pecho mío
pequeño de piel marfil
transparenta
el sagrado corazón
que a veces se ilumina
en el centro de la noche

ETOLOGÍA

Todos los animales
sabrán bramar
en el momento de mi carne

cada cual a su alarido
su graznido su relincho
el eco de ulular el lobo entre las peñas
el rebuzno de los machos
en lo hondo de las cuadras
la batiente ala del rapaz por las almenas
el susurro sinuoso de la abeja
que atraviesa el silencio de los prados
el roce contra el campo
del vientre de la chicharra
Círculo siringe abdomen celo
Tú has perdido la voz criatural
también el olfato
Ellos en cambio no olvidan

Todos los animales
sabrán bramar
en el momento de mi carne

Las de este pueblo no podemos ser

sino así
Idéntica a la vecina
cada mañana me entallo la armadura
salgo a la calle me erijo vocífero
voy dejando a toda prisa en los buzones
el folleto explicativo de mi fuerza
Alzo la casa a pulso
amamanto a una impresora
meto a presión el dedo en las rendijas
doy golpes en la barra de los bares
Las de este pueblo somos fuertes por ley
Este no es un sitio de nenazas
Hacer oficio de dulzura
es un acto a todas luces reaccionario

*

Sin embargo en ocasiones
hemos visto mujeres
hablar con cálida voz
temblar al decir *te adoro*
ir por las calles sin máscara
de pestañas
llorar sin acudir a los mortuorios

Son muchachas forasteras
muy raras

y no sé cómo se atreven

[Φ]

Cuando dije

dos botellines más por favor

quise decir

dos botellines más por favor

estrictamente

No habitaba la tierra del signo

la piel de nuestras manos

ni las monedas

sobre la barra

Todo era

campo magnético

IGUAL A CERO

Recuento habitaciones de hotel
descorchas la botellita caliente del champán
recuento habitaciones de hotel:

noches de hombre que araña
la puerta de mi cuarto y aúlla
queriendo pasar y arrastrarse a lo bajo

noches de hombre dentro
mirándose en mí con la luna llena
del armario

noches de hombre y mi hastío
que miran sin abrir la ventana
a los pisos modestos de enfrente

Noches sin noche
de hombres
sin mí

EL MAL POEMA

En ciertos momentos
resulta útil llevar en el bolso un buen poema malo,
malo o a todas luces mejorable, con indicios suficientes
-un lugar común, rimas facilonas, adverbios de emergencia-
para sospechar de él:
un poema, propio o ajeno, posiblemente malo.
Un poema de almanaque, prefabricado, auxiliar,
con estrofas de fieltro y sin salida
que amontonan palabras manoseadas
como mujeres, árbol, lunas,
memoria, tristumbre, refectorio.
Un poema que parezca una poesía,
una carta de soldado, un chicle pegado a una carpeta,
un ripio catedrático, el tango de un progresista,
falso, previsible, desafinado,
que escondo y uso a solas
como un pedazo esculpido de látex.
Un texto de una noche,
que se pierda, que se pudra, que caduque,
un poema de papel
donde poder limpiarme las lágrimas,
las gafas, la cicatriz, el semen.
Palabras de amor donde el amor no quepa.
Este poema
u otro,
uno cualquiera,
de bote, temporero, de pared,
vital y fucsia como todos los poemas malos,
urbano y quejumbroso como todos los poemas malos,
malo como todos los poemas que ganan un certamen.
Pero práctico y de efectos inmediatos,
plegable y extensivo,
sobre el que sentarme a merendar en la era
o guarecerme de la nube que descarga de improviso.
Un poema feo, gastado, utilitario,
lima, abanico, naipe, encendedor,
una rampa, una navaja, un pasamanos.
Un poema
color carne
con que embridarme el pecho esta mañana
donde curar con sal aceitunas negras
y lavar a mi padre cuando ya no se valga.

TANKA DEL MAPA

La misma estrella
que ilumina en el norte
da luz al sur
Miro el cielo en los charcos
y camino a tu encuentro

KANSAS CITY, SEVILLA

Un Piel Roja habita la mía, algunas noches. Cruza el puente de hierro. A sus zapatos prestados les castañean las suelas. Bien podría comprarse unos cualquiera, volverse hombre blanco, darse de alta, meterse a triste, vender su cementerio apache a Isla Mágica. De él dice la gente: «camina medio descalzo». Solo los limpiabotas saben ver sus deslumbrantes botines de tacón cubano.

*

A Ángel de la Rosa, «El Indio de las Tres Mil», dos secretas le parten las flechas y el arco. Ajenos a la escena, los bisontes pacen magnolias en los Jardines de Murillo.

*

En «La Semana de los Pueblos Indígenas de América» de *El Corte Inglés* un maniquí alto y rubio luce el sombrero callado del triste quechua. Y a qué precio.

*

Al indio albino lo tienen preso en la jaula de sí mismo. Cuando lo visito me pide que le hable de las Grandes Llanuras. Yo le cuento lo poco que sé. Le limpio las babas de la boca temblorosa, le cambio la bata, lo peino un poquito con colonia. Él me toma las manos con las suyas muy calientes y me mira a los ojos buscando escapatoria: «No se está tan mal ¿verdad, niña? aquí, en el museo antropológico».

*

Al Viejo le robaron un fajo de dinero negro. Esos dólares eran para pagar mi dote. Pero no dormiré sola, ni el hombre de paja con mujer de fuego. Eso ha dicho la chamana.

*

Perdona la tardanza, pero antes de estar presente tenía que elegir mi pasado. Soy un niño navajo. ¿Quieres bailar conmigo?

MORIR DE PIE

A las maniquíes
seres raptados de un instante de vida
se nos nota cansadas
tristes
tensas
aburridas
de vestir a la última
de hacer como si-
de poner la mueca de estar
de vuelta
de morir de lo nuestro
disimularlo
y seguir en pie
en las interminables tardes
de los domingos

EL MAL VIAJE DE WILLIAM BURROUGHS

Quedar adormecido un instante,
despertarme una terrible visión:

Yo.

Yo soy mi mujer
al otro lado de la pistola.

Fuego.

DESHABITACIONES

Llega el tiempo cabrón de las mudanzas

Luis Melgarejo

De quién qué cosa:

Los libros las fotos los calcetines

las manos

De quién es cada objeto tuyo y mío

Cómo repartir sin destrozar

la manta de ir al campo por ejemplo

si no es deshaciendo punto a punto

la urdimbre que tejieron las agujas

del reloj y enterrar por los cajones

la madeja temblorosa

encontrarla tal vez

quién sabe en cuántos años

tomarla con nostalgia

acercarla a la cara

olerla y al fin

regalársela al gato

No sé si debo
Profanar poetizando

[EL SILENCIO]

que primorosamente tú
me guardas dentro
de una caja
de música

ADHAN

Supongo que alguien
ya habrá dicho
que es el canto del gallo
lo que provoca el amanecer

aunque no estaría mal
—cinco veces al día—
subir a un minarete
y volver a proclamarlo

Me dormí llorando
Soné con peces

AL VUELO **(poesía pájaro)**

Guardo una metáfora en el puño. Es un cuerpo caliente que respira en mi mano:

1. El pez volador quiere vivir en la grieta que hay entre el cielo y el mar.
2. El jilguero se posa en el silencio.
3. Palpar el rastro de una mariposa vegetal y ciega.
4. Porque sé el nombre del pájaro, lo veo.
5. Arrancar al águila el ojo avizor no remedia la miopía.
6. Algunas mañanas, al pájaro de las alas amputadas le duele el vuelo.
7. Ladró un cuervo y me salieron las ruedas del juicio.
8. Sueña el canario que su criador gana un certamen de mudos.
9. Susurro al loro palabras obscenas para no dormirme tan sola.
- 10 La primavera pasada vino a verme el mirlo. Era negro. Pero era mirlo.

11. Pájaros que le pían a la claridad. Pájaros que se arrancarían del árbol de la plaza a la hora del crepúsculo. Pájaros que sólo saben cantar en la noche.

12. Pica el chamarín un haz de luz que se mueve entre las ramas. Mueve como loco la cabeza, se ríe para dentro. Trina.

13. La onda mínima del agua que libó la avispa.

14. El canto, quiero decir, el vuelo.

15. Pájaro que no vuela
guarda agüero.

Iš ispanų į lietuvių kalbą vertė /
Translated from Spanish into Lithuanian by

Simonas Bernotas

SMULKIU ŠRIFTU

Kai kuriais atvejais būsto draudimas
žalos nepačengia, žinau.
Pavyzdžiui, praleistų skambučių,
suplėšytų kortų, šilkinės virvės,
už veidrodžio slypinčios nakties,
šių duženų mano krūtinėje.
Mano troškulio malšinimo.

Taip užsikrėčiau muilavimosi liga.

Todėl mylėjau jį iki pykinimo.
Prieš gyvenimą per plauką
tapau tuštuma jo tuštumoje, šaltis dėtuvėje,
nejudri materija.
Leidau šio namo sienoms augti
su manimi viduje.

Ėjo šimtmečiai, laikrodžio išmušti šimtmečiai.

Nesileisiu į smulkmenas, panele.
Paminėsiu, kad išlaužiau duris iš vyrų,
parodžiau gailėstį,
tarsi užberta ant purvo
cukraus pudra,
dabar sandėliuką pasiekia šviesa.
Žinau, draudimas nepačengia
meilės tretiesiems asmenims, saulės audrų,
gatvių šurmulio ar skruzdės maišto.

Tačiau tai išskirtinis atvejis.

Skambinu pranešti tau, drauge,
kad ką tik apdraudžiau
bet kokią riziką
visiškai atvirai
gyventi nežinioje.

MASALAS

Mano mažoje
dramblio kaulo spalvos krūtinėje
slypinti
šventoji širdis
kartais vidury
nakties nušvinta

ETOLOGIJA

Visi gyvūnai
žinos kaip maurot
mano kūno akimirką

kiekvienas savo riksmu
savo kranksmu savo žviegimu
vilko staugsmo aidas tarp uolų
eržilų žvengimas
arklidžių gilumoje
plėšraus paukščio plasnojimas
ties bokštų smailėmis
bičių dūzgesys
ardantis pievų tylą
cikados pilvelis
virpinamas žolėj
Ratas siringė pilvas ruja
Praradai prigimtinių balsą
ir uoslę
Bet jie nepamiršta

Visi gyvūnai
žinos kaip maurot
mano kūno akimirką

Šio kaimo moterys negali būti

kitokios tik
Identiškos kaimynėms
kiekvieną rytą lendu į šarvus
išeinu į gatvę sustoju rėkiu
skubiai išmėtau į pašto dėžutes
mūsų stiprybės lankstinukus
Savo rankose laikau namus
maitinu spausdintuvą
į plyšius kišu pirštą
laužau grotas
Mūsų kaimo moterys stiprios pagal įstatymą
Čia verkšlenimams ne vieta
Puoselėti švelnumą
akivaizdus žingsnis atgal

*

Ir vis dėlto kartais
matau kaip moterys
kalba šiltai
virpėdamos prisipažįsta *aš tave myliu*
vaikšto gatvėmis nepasidažiusios
blakstienų
verkia ne laidotuvių

Šios keistuolės
labai retos

ir nežinau kaip jos drįsta

[Φ]

Kai sakiau

dar du alaus prašau

omenų ir turėjau

dar du alaus prašau

nieko kito

Joks ženklas nepalytėjo

mūsų rankų

nei monetų

ant baro

Visa buvo

magnetiniam lauke

LYGU NULIUI

Skaičiuoju viešbučio kambarius
kol atkemši šilto šampano buteliuką
skaičiuoju viešbučio kambarius:

naktys su vyru draskančiu mano
kambario duris ir staugiančiu
trokštančiu įsibrauti įsilaužti

naktys su vyru viduje
kuris mato save manyje
spintos veidrodžio atspindy

naktys su vyru ir mano nuovargiu
žiūri pro uždarytą langą
į kuklius butus priešais

Naktys be nakties
vyrų
be manęs

PRASTAS EILĖRAŠTIS

Retsykais

pravartu rankinėje nešiotis seną gerą prastą eilėraščių,
prastą arba akivaizdžiai taisytiną, su pakankamai požymių –
banalybės, lengvabūdiški rimai, pertekliniai prieveiksmiai –
kad kiltų įtarimas:

eilėraštis, mano ar kieno kito, veikiausiai prastas.

Proginis eilėraštis, sukonstruotas, taikomasis

iš padrikų strofų be išrišimo,

pilnas nuvalkiotų žodžių –

moterys, medis, mėnuliai,

atmintis, sielvartas, valgomasis.

Eilėraštis, panašus į poeziją,

kareivio laiškas, kramtoma, prilipinta prie aplanko,

akademiko posmas, progresyvisto tango,

netikras, nuspėjamas, nesklendus,

kurį slepiu ir naudoju viena

kaip iš latekso suformuotą daiktą.

Vienos nakties tekstas,

prapuolantis, prayrantis, pasenęs,

popierinis eilėraštis,

kuriuo gali nušluostyti ašaras,

akinius, randą, sėklą.

Meilūs žodžiai, kur meilei ne vieta.

Šis eilėraštis

ar kitas,

bet kuris,

konvejerinis, laikinas, sieninis,

vitališkas ir ryškiai rožinis, kaip visi prasti eilėraščiai,

urbanistinis ir réksmingas, kaip visi prasti eilėraščiai,

prastas kaip visi pripažinti eilėraščiai.

Bet praktiškas ir greito poveikio,

sulankstomas ir parankus,

ant kurio galima sėdėti ir užkąsti gryname ore

arba pasislėpti nuo staiga užklupusio debesies.

Bjaurus, išsikvėpęs, utilitarinis eilėraštis,

nagų dildė, vėduoklė, kortelė, žiebtuvėlis,

rampa, skustuvas, turėklas.

Eilėraštis

kūno spalvos,

kuriuo šįryt susiveršiu krūtine,

kuriame sūdysiu juodąsias alyvuoges

ir prašiu savo tėvą, kai pats nebepajėgs.

ŽEMĖLAPIO TANKA

Šiaurinė žvaigždė
šviečia
ir pietuose
Žvelgiu į dangų balose
einu pasitikti tavęs

KANZAS SITIS, SEVILIJA

Kartais naktimis manyje įsikuria Raudonodis. Jis pereina geležinį tiltą. Kaukši skolintų batų padais. Galėtų lengvai nusipirkti dėvėtų porą, vėl tapti baltuoju, prisiregistruoti, imti liūdėti, parduoti apačių kapines Magiškajai salai. Žmonės apie jį sako: „Jis vaikšto pusbasis.“ Tik batų valytojai pastebi jo puikiuosius kubietiškus aukštakulnius.

*

„Tres Mil indėno“ Anhelio de la Rosos strėles ir lanką sulaužo du slaptieji pareigūnai. Nekreipdami dėmesio į šią sceną, bizonai ganosi tarp magnolijų Muriļo soduose.

*

„Amerikos indėnų tautų savaitės“ parodoje prekybos centre „El Corte Inglés“ aukštas šviesiaplaukis manekenas dėvi liūdnojo kečūjo skrybėlę. Ir kokia kaina.

*

Indėnas albinosas įkalintas savo narve. Kai jį aplankau, jis prašo papasakoti apie Didžiąsias lygumas. Papasakoju jam kiek žinau. Nuvalau jam seiles nuo virpančių lūpų, pakeičiu rūbus, pašlakstau odekolonu. Jis suima mano rankas šiltais delnais ir pažvelgia į akis, ieškodamas išeities: Ne taip jau blogai, ar ne, mergaite, čia, antropologijos muziejuje?

*

Iš Senio pavogė juodų pinigų krūvelę. Tie doleriai buvo skirti mano kraičiui. Bet aš nemiegosiu viena, kaip ir šiaudinė kaliausė nemiega su ugninga moterimi. Taip tarė šamanė.

*

Atsiprašau už vėlavimą, bet prieš pasirodydamas turėjau pasirinkti savo praeitį. Aš esu navahų berniukas. Nori su manim pašokti?

MIRTI STOVINT

Mes manekenės
būtybės išplėstos iš gyvenimo akimirkos
atrodome pavargusios
liūdnos
įsitempusios
ir mums pabodo
rengtis pagal naujausias madas
apsimetinėti
nutaisius
visko jau mačiusių
grimąsą
žudyti save
maskuoti tai
ir toliau atstovėti
nesibaigiančius
sekmadienio vakarus

BLOGAS WILLIAMO BURROUGHSO TRIPAS

Akimirkai atsijungiu,
atsipeikėjus siaubingas vaizdlinys:

Aš.

Aš esu mano žmona
kitoje pistoleto pusėje.

Ugnis.

IŠBUTINIMAS

Ateina prakeiktas persikraustymo metas

Luis Melgarejo

Kas kam priklauso:
knygos nuotraukos kojinės
rankos
kam teks kiekvienas tavo ir mano daiktas
Kaip pasidalinti nesunaikinant
Iškylų pledą pavyzdžiui
nebent išardant siūlas po siūlo
audinį kurį adatomis laikrodžio
tikslumu išaudė dygsnis po dygsnio
ir stalčiuose palaidoti
virpantį kamuoliuką
gal atrast
kas žino po kiek metų
nostalgiškai paimt
priglausti prie veido
uosti ir galiausiai
atiduot katinui

Nežinau ar turėčiau
išniekinti poeziją

[TYLA]

kurią rūpestingai
man saugai
muzikinėje
dėžutėje

AZANAS

Spēju kažkas
jau buvo pasakęs
kad gaidžio giedojimas
iššaukia aušrą

nors neblogai būtų –
penkis kartus per dieną –
pakilti į minaretą
ir skelbti ją dar kartą

Užmīgau verkclama
Sapnavau žuvis

SKRENDANT (paukščio poezija)

Kumšty laikau metaforą. Šiltas kūnas alsuoja mano delne:

1. Žuvis skraiduolė trokšta gyventi tarp dangaus ir jūros.
2. Dagilis peri tyloje.
3. Susekti aklo žolynų drugelio pėdsaką.
4. Kadangi žinau paukščio pavadinimą, jį regiu.
5. Išlūpus ereliui aštrią akį, trumparegystė nebus išgydyta.
6. Kartais rytais paukščiui amputuotais sparnais skauda skristi.
7. Varnas pragydo ir man išdygo protiniai dantys.
8. Kanarėlė sapnuoja, kad jos šeimnininkas laimi nebylių konkursą.
9. Šnabždu papūgai nešvankybes, kad vieniša neužmigčiau.
10. Praėjusį pavasarį pas mane atskrido juodvarnis. Jis buvo juodas. Bet varnas.
11. Paukščiai, čiulbantys auštant. Paukščiai, kurie atskrisdavo nuo medžio aikštėje temstant. Paukščiai, giedantys tik naktį.
12. Svilikėlis kapoja šviesos spindulį tarp šakų. Purto galvelę kaip išprotėjęs, viduje juokiasi. Čirpia.
13. Vapsva sukelia vandens bangelę.
14. Giedu – turiu omeny – skrendu.
15. Neskraidantis paukštis sergi pranašystę.

Iš ispanų į anglų kalbą vertė /
Translated from Spanish into English by

Jacinto Pariente

FINE PRINT

Some damages are not covered
by the combined home insurance, I know.
Missing calls, for example.
broken letters, the rope of silk,
the night that lies behind mirrors,
this plague of glass in my chest.
The ablation of my thirst.

That is the way I contracted the soap-bar disease.

That is why I loved him with abject horror.
Against a life on tenterhooks
I became a hole in his hole, cold in the glovebox,
still matter.
I let the walls of this house grow
with me inside.

Centuries, clock centuries, went by.

I will not elaborate further, madam.
I will only say that I tore the door up,
that I was merciful enough
as to throw the icing sugar
to the mud,
that now light enters my pantry.
The policy does not provide coverage for
love to third parties, solar storm,
street riot or ant mutiny, I know.

But this is a case of finesse majeure.

And I only called to tell you, dear madam,
that I have just granted myself
the fully comprehensive incertitude
of a wide-open life.

DECOY

Breast of mine
tiny ivory skinned
 reveals
the holy heart
that lights up sometimes
in the centre of the night.

ETHOLOGY

All the animals
will know how to bawl
come the moment of my flesh

to each its roar
its cawl its neigh
echo of a howling the wolf around the boulders
the braying of the males
at the back of the stable
the beating wing of the bird of prey around the battlements
the bee's winding buzz
piercing the silence in the meadows
the grazing of the cicada's belly
over the field
Circle syrinx abdomen estrus
You lost your creatural voice
and your sense of smell
But they don't forget.

Every animal
will know how to bawl
come the moment of my flesh

We women from this village can only

be this way
identical to the neighbour
every morning I adjust my suit of armour
hit the streets set myself up shout
hastily drop
the explanatory brochure of my strength
in the mailboxes
suckle a printer
press my finger against the cracks
bang on the bars
We women from this village are strong by law
this is no place for sissies
turning sweetness into a craft
is without a doubt a reactionary act

*

And yet sometimes
we see women who
speak with a warm voice
tremble when they say I love you
walk the streets without mascara
cry without attending the mortuary

They are strangers
very odd girls

How dare they!

[Φ]

When I said

two more beers please

I meant

two more beers please

strictly

I wasn't dwelling in the realm of the sign

the skin of our hands

or the coins on top of the bar

Everything was

magnetic field

the skin of our hands

or the coins on top of the bar

Everything was

magnetic field

I recount hotel rooms

you uncork the warm little champagne bottle

EQUAL TO ZERO

I recount hotel rooms:

nights on man clawing
at my bedroom door and howling
wishing to enter and lowly crawl

nights of man inside
looking at himself in me with the full moon
of the wardrobe

nights of man and my weariness
looking at the modest flats in front
but not opening the window

Nights without night
of men
without me

THE BAD POEM

Sometimes

it is really handy to carry a good old bad poem in one's bag,
a bad or clearly improvable poem, with enough signs
-commonplaces, trite verse, emergency adverbs-
to be suspicious of it:

a poem, by myself or someone else's, possibly a bad one.

A calendar poem, prefabricated, auxiliary,

with felted stanzas and no way out,

a heap of shabby words

like *women, tree, moons,*

memory, sorrowhood, refectory.

A poem looking like a poetry,

a soldier's letter, a piece of gum sticking on a folder,

an academic verse, the tango of a liberal,

a fake, predictable, out of tune poem

that I only use in solitude

like a piece of sculpted latex.

A one-night text

that will be lost, that will rot, that won't keep,

a paper poem

to wipe my tears,

my glasses, my scar, semen.

Words of love with no room for love.

This poem

or some other

any other

an out of a can poem, a temp poem, a wall poem,

vivacious and fuchsia like every bad poem,

urban and plaintive like every bad poem,

a bad poem like every award-winning poem.

But a convenient poem, a poem of immediate effect,

a folding, an extensible poem

on which I can sit down for a snack on the threshing floor

or shelter from the suddenly pouring cloud.

An ugly, worn out, utilitarian poem,

a nail file, fan, playing card, lighter,

ramp, penknife, banister poem.

A flesh-colored

poem

to bridle my heart this morning,

to pickle black olives in salt,

to wash my father's body when he can no longer manage.

TANKA OF THE MAP

The same star
that lights up the North
brings light to the South
Watching the sky on the puddles
walking to meet you

KANSAS CITY, SEVILLA

Some nights a resdskin inhabits my skin. Crosses the iron bridge. Borrowed shoes with chattering soles. He could easily buy himself any old pair of shoes, become a white man, register with the Social Security System, get a job working as a sad man, sell his Apache graveyard to Isla Mágica. People say about him: "he walks around half barefoot". Only the shoe shine boys see his dazzling Cuban heel ankle boots.

*

Two plainclothes break the bow and arrows of Ángel de la Rosa, *el Indio de las Tres Mil*. Oblivious to the scene, bisons graze on the magnolias in the Jardines de Murillo.

*

During "America's Indigenous Peoples Week" held at *El Corte Inglés*, a tall and blonde mannequin wears the quiet hat of the sad Quechua. And what a price!

*

The albino Indian is locked in the cage of the Self. When I visit, he asks me to speak to him about The Great Plains. I tell him the little I know. I wipe off the drool from his mouth, change his robe, comb his hair with cologne. He takes my hands between his warm hands and looks into my eyes seeking a way out: "It's not so bad in the Museum of Anthropology, is it, girl?".

*

My old man got a wad of black money stolen. Those dollars were for my dowry. But I will not be sleeping alone nor will the strawman sleep with the fire woman. The shaman woman said.

*

I am sorry I am late, but I had to select a past before I could be present. I am a Navajo boy. Would you like to dance?

TO DIE STANDING UP

We mannequins
abducted beings from an instant of life
look tired
sad
tense
bored
of cutting edge clothes
of pretending-
of making the gesture of those who have been
through it all
of dying of our own things
of concealing it
and continuing on our feet
in the never-ending
Sunday afternoons

WILLIAM BURROUGH'S BAD TRIP

I doze off for a second,
a terrible vision awakes me:

Me.

I am my wife
at the other end of the gun.

Fire.

DEHABITATIONS

The bastard time of moving house arrives

Luis Melgarejo

Whose is what thing:
books photos socks
hands
whose is each object yours and mine
How to divide up without destroying
the picnic blanket for example
if not unknitting
the warp that the hands
of the clock wove
stitch by stitch
and burying the trembling skein
in some drawer
 and finding it maybe
who knows in how many years
 taking it in our hands nostalgically
 bringing it to our face
smelling it and finally
giving it to the cat.

I don't know if I should
Desecrate poeticizing

[THE SILENCE]

that you exquisitely
keep me in
a music
box

ADHAN

I guess someone
has already said
it is the cock's crow
that cracks the dawn

but it would be nice
-five times a day-
to go up a minaret
and proclaim it once more.

I fell asleep crying
I dreamt of fish

ON FLIGHT (bird poetry)

I keep a metaphor in my fist. A warm body breathing in my hand:

1. The flying fish wants to live in the crack between the sky and the sea.
2. The finch alights on top of silence.
3. To touch a trace of the vegetal and blind butterfly.
4. Because I know the name of the bird, I see it.
5. To rip out the sharp eye out of an eagle will not cure your short-sightedness.
6. Some days the amputee bird has a flightache.
7. A raven barked and my wisdom teeth came out.
8. The canary dreams that his keeper wins the muteness award.
9. I whisper obscenities at the parrot so as not to sleep so alone.
10. Last spring the blackbird paid a visit. It was black but it was bird.
11. Clarity-chirping birds. Birds that would steal themselves from the tree on the square at sunset. Birds that can only sing at night.
12. The serin picks at a moonlight beam moving about the branches. Moves its head like mad, laughs to itself. Sings.
13. The minute wave of water that the wasp sipped.
14. The song, I mean, the flight.
15. A non-flying bird
keeps his luck.

Europos poezijos platforma

Versopolis

Versopolis – tai 2014 m. pradėjusi veikti poezijos platforma, šiuo metu jungianti trisdešimt šešis Europos literatūros festivalius įvairiose šalyse ir finansuojama Europos Komisijos programos *Kūrybiška Europa*. Tarp festivalių – tokie žinomi pasaulyje, jau daug metų rengiami literatūros festivaliai kaip *Genujos tarptautinis poezijos festivalis* Italijoje, *Strugos poezijos vakarai* Šiaurės Makedonijoje, *Poezijos ir vyno dienos* Slovėnijoje, *Littfest* Švedijoje ir kiti. Platformos poetai kviečiami dalyvauti kitų šalių literatūros festivaliuose, jų poezija išleidžiama trikalbėmis knygomis (originalo, anglų ir šalies – festivalio šeimininkės kalbomis), jie dalyvauja renginiuose, turi galimybę susipažinti su kitos šalies literatūros bendruomene.

Platformos tikslas – populiarinti kylančius poetus, dalytis jų poezija originalo ir anglų kalbomis svetainėje *versopolis.com*. Šiuo metu joje – 585 poeto iš 49 šalių kūryba, parašyta net 43 kalbomis, tarp jų – ir lietuvių. Lietuvai Versopolio platformoje atstovauja festivalis *Poetinis Druskininkų ruduo*, išrenkantis jaunus lietuvių poetus ir kasmet nuo 2015–ųjų pats pasikviečiantis įvairių šalių Versopolio autorius.

The European poetry platform

Versopolis

Versopolis, founded in 2014, is a European poetry platform that creates new and sustainable opportunities for emerging poets. It supports the transnational mobility, visibility, and recognition of authors, offering a nurturing environment for artistic development across borders. The platform has been selected three times under the Creative Europe initiative “Support for European Platforms,” reflecting its relevance, reach, and long-term cultural impact.

Versopolis enables emerging European poets to build international careers, placing their voices in dialogue with diverse audiences, languages, and literary communities. Like a literary agency without borders, it provides substantial organizational, financial, editorial, and promotional support. Poets are invited to leading European festivals, their work is translated into multiple languages, and they are integrated into a wide, supportive network of cultural actors.

Translations are at the heart of the platform's mission – Versopolis ensures that poets' works circulate in print, digital, and multimedia formats, including e-books, booklets, online articles, and the Versopolis poetry database. Just as crucial is its strong commitment to mobility, offering poets curated guest appearances at international festivals, where they connect with fellow authors, readers, publishers, translators, and cultural organizers.

To be named a Versopolis poet is a mark of distinction in the European literary community.

As of 2025, Versopolis has become home to 585 poets from 49 countries, writing in 43 languages, with their works presented at 36 member festivals. With this reach, Versopolis stands today as the largest and most ambitious poetry platform in the world.

Redaktorė / Editor

Deimantė Kažukauskaitė-Kukulienė

Viršelio dizainas ir maketas / Cover design and layout

Birutė Bikelytė

Leidybos vadovė / Publishing manager

Greta Ambrazaitė

Programos „Versopolis“ koordinatorius /**Versopolis program coordinator**

Dominykas Norkūnas

Leidėjas / Published by

„Poetinis Druskininkų ruduo“

www.pdr.lt

Projektą finansuoja / The project is financed by:

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

VERSOPOLIS
where
poetry
lives

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

© Carmen Camacho, 2025

© Simonas Bernotas, Jacinto Pariente, 2025

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos
integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS)
portale ibiblioteka.lt.

© VO „Poetinis Druskininkų ruduo“, 2025

ISSN 2669-0756

ISBN 978-609-8282-20-7

Tiražas 500 egz.

Carmen Camacho gimė 1976 m. Alcaudetėje (Chalchacabán provincija, Andalūzija). Madrido

Komplutensės universitete baigė žurnalistikos studijas. Dešimties poezijos knygų ir aforizmų rinkinio autorė. 2011 m. pelnė Fernando Quiñoneso Lotynų Amerikos literatūros premiją. Sudarė kelias poezijos antologijas. Taip pat kuria trumpąją prozą, sakinę poeziją (*spoken word*), rengia sceninius pasirodymus ir projektus kartu su muzikantais, dailininkais, fotografais. Nuolat rašo publicistiką laikraščiams ir interneto portalams. Gyvena Sevilijoje.

Carmen Camacho was born in 1976 in Alcaudete (province of Jaén, Andalusia). She graduated with a degree in journalism from the Universidad Complutense de Madrid. She is the author of ten books of poetry and a collection of aphorisms. In 2011, she won the Fernando Quiñones Prize for Latin American Literature. She has edited several poetry anthologies. She also writes short fiction, spoken word poetry, and organizes stage performances and projects with musicians, artists, and photographers. She regularly writes journalism for newspapers and online portals. She lives in Seville.

Kitas VERSOPOLIS 2025 poetas /
Other poet of VERSOPOLIS 2025
Efe Duyan

9 786098 282207
ISBN 978-609-8282-20-7

Poetinis
Druskininkų
ruduo

VERSOPOLIS

where
poetry
lives